

עלון מס' 224
"ג תשרי התשע"ג

האזינו

"לא הביט און ביעקב
ולא ראה עמל ביישראל
ה' א-לוהיו עמו"
(במדבר, כ"ג)

לא ראה עמל בישראל
הפירוש: העמל והטורח
סיון נראה סצל ישראל,
עם ישראל לקיים את
המצוות בשמחה גדולה
מאוד וזה לא עמל וטורח.

סיון רצון טוב
ההולך לטוב
ואפילו לא הגיע
לידי מעשה.

המשך תמיד
לרצות!
שיחות הר"ן

"ישבון ישורון ויבעטו"
ככל שאדם מושפע
יותר בחסדי שמים
כך הוא מתרחק
מהקב"ה
ולכן עלינו תמיד
להודות לה'
ע"י הברכות
בתחילה ובסוף..

הגר"ש פינקוס זצ"ל

זמני השבת
לפי אופק אשדוד

בניסת השבת: דם:7:1
זציאת השבת: דם:4:18

חומרי בנין וקרימיקה
אדירם
סניף צומת ראם

08-8602602

לה"י

"מחודדין בפיר"

שיהיו דברי תורה

"זכור ימות עולם"

"מדוע מבקש אתה לדעת את החשבון?" -
התפלא העשיר - "האם ברצונך לדעת כמה
יש לך?"
"אין ברצוני לדעת כמה יש לי" - השיב
השותף - "אלא ברצוני להודיע לאשתי כמה
אין לי...".
כן הוא בנמשל, לאדם נדמה כי הוא חי
בעולם הזה חיים ללא קצבה וללא גבול,
על כן ממחר אליו היצר הרע ומסית אותו
לעבור עבירות ולוחש לו עוד חזון למועד,
הרי תאריך ימים.. ועוד זמן רב לך לשוב
בתשובה..

ולכן אומר הכתוב "זכור ימות עולם" על כל
אחד לדעת ולהבין כי ימי שנותינו כאן בעולם
כצל עובר וכל יום הוא מתנה מהבורא.
על האדם לערוך תמיד את חשבון שנותיו,
לא כדי לדעת כמה יש לו אלא כמה אין לו..

~ משלי המגיד מדובנא זצ"ל ~

"כי זולק'ה' עמו יעקב זובל זזולתו"

כביכול אומר הקב"ה אם לא תתנהגו כשורה אפרד אתכם..
האמת היא שלעולם ה' לא יעזבנו ולא יטשנו כי הננו קשורים אליו בחבל בל ניתק..
מסופר על גבאי שבכל מוצאי שמחת תורה לאחר הריקודים היה מניח את צרור
מפתחות בית הכנסת וארון הקודש על הבימה ומודיע על התפטרותו ומבקש כי ימצאו
גבאי חדש במקומו.

באופן קבוע היו מפצירים בו המתפללים באומרם: "אינך יכול לעזוב אותנו לאנחות,
על מי נטשת את הצאן, מי ידאג לביהכנ"ס?"
ואז בלית ברירה היה אומר הגבאי: "נו טוב, אני רואה שאין מי שיעשה את העבודה,
רק עוד שנה אחת.. שנה אחת בלבד".
שנה אחת, כשהניח הגבאי את מפתחותיו, קם אחד המתפללים ואמר: "בסדר, מסכים
אני לטול על עצמי את עול הגבאות.. אך כשנגש לקחת את המפתחות התברר שהם
קשורים בחוט לכיסו של הגבאי הוותיק..
כך גם בורא עולם אוהבנו אהבת אמת ולא יחליפנו לעולם..

ומתוק האור

"זקניך ויאמרו לך"

(לב,ו)
אין דרכי לבא בוויכוחים, כי הבדל הדעות יש להם גורמים מוקדמים של רבות בשנים,
ואין בכח של ראה לשנות, כי כל ראה יש לה מסילות רבות.
לכן מונח קיים אצלי למנוע מלהשיב. החז"א

זכות הלימוד בעלון לרפואת רינה בת אברהם נגר הי"ו

”מגן הוא לכל הזוסיים בו” (מתוך ההפטרות)

מסופר על הצדיק ר' נחום מהורדנא (רבו של הח"ח) שהיה הולך בדרכו ואוסף כסף לצדקה. בדרכו פגש עשיר גדול בעל נכסים ואדמות, אשר הלך לבטח את רכושו הרב בחברת ביטוח.

כשראה העשיר את הרב צץ במוחו רעיון.. ניגש אל הרב ואמר: ”רבי, אני בדרכי לחברת הביטוח על מנת לבטח את כל רכושי מפני פגיעות שונות.. אך אם יבטיח לי כבוד הרב שהאש ואסונות לא יפגעו ברכושי הרב, אני מסכים לתת את כל הכסף שצריך ללכת לביטוח לצדקה”.

השיב לו ר' נחום: ”בטוח אני זכות הצדקה תגן על נכסיך מפני השריפות”. מיד נתן העשיר את סכום הכסף לרב והצדיק חלקו לעניים.

וכך היה מדי שנה בשנה, במקום לבטח את רכושו היה נותן העשיר את הכסף לצדקה. באותם השנים פרצו שריפות רבות בבתי הכפר ובשדותיו אך אל רכושו של העשיר מעולם לא הגיעה האש...

תורת הפרשה

מדוע לפעמים, לדעתנו, איננו נענים בתפילתנו?

שלמה המלך ע"ה התפלל תפילה מיוחדת כשבנה את בית המקדש וכך אמר בתפילתו: ”רבונו של עולם, אם יבוא גוי ויתפלל לפניך בבית המקדש תענה לתפילתו גם אם לא מגיע לו, אבל אם יהודי יבוא לבית המקדש ויתפלל אליך, אם מגיע לו, תתן לו. ואם לא מגיע לו, אל תתן לו”.

וכל בר דעת יבוא ויקשה למה ומדוע? עונה רש"י במקום, שאם גוי יבוא ויתפלל ולא תתקבל תפילתו, הוא יאמר שהקב"ה ח"ו כמו העבודות זרות, שגם הם לא עונים, והוא לא יחשוב שהמום נמצא בו מרוב גאוותו.. אבל יהודי שבטבצו הוא מלא ענוה ויראה, כשיראה שתפילתו לא מתקבלת, הוא מיד יפשפש וימשמש במעשיו ויעשה תשובה ויתפלל שוב וה' יענה לו...

~ ובחרת בחיים ~

אי אפשר סתם לגשת ולקנות חפצי מצוות כארבעת המינים בלי הכנה ובלי השקעה...

הגרש פינקוס זצ"ל

ובדבר הזה תאריכו ימים (לבמו)

מסופר על הגאון הע"ז שאישה אחת באה אליו וצעקה: ”אדוני, בני נחלש ונוטה למות...!” ענה לה הע"ז: ”התחת א-להים אני?!” -ענתה לו: ”אל התורה שבאדוני אני צועקת, כי הקב"ה ותורתו אחד הם..”

אמר לה הרב: ”אם כך, דברי התורה שלמדתי כעת עם התלמידים אני נותן אותם במתנה לילד ובזכות זאת הוא יחיה..” באותה שעה הילד הבריא.. בעסק התורה אפשר להחיות מתים..

הגר"ח מוולוז'ין זצ"ל

פינת ההלכה

הרב דב ניסים שליט"א,
ראש כולל ”פורת יוסף”

מצות ארבעת המינים

נאמר בתורה (ויקרא כג ט) ”ולקחתם

לכם ביום הראשון פרי עץ הדר כפות תמרים וענף עץ עבות וערבי נחל”. וקבלו חכמינו בפרוש הפסוק שצריך לקחת, לולב אחד, אתרוג אחד, שלשה הדסים, ושתי ערבות.

שיעור אורך הלולב (והיינו השדרה מלבד העלים) כ-27 ס"מ ושיעור אורך ההדס והערבה 20 ס"מ. וצריך ששדרת הלולב תהיה גבוהה 8 ס"מ מעל ההדסים והערבות.

הלולב: מצוה מן המובחר ליטול לולב - א. שאין העלים שלו פרודים זה מזה כלל. ב. שלא שנחלק העלה העליון אפילו מקצתו. ג. שלא יהיה עקום כלל.

אך מן הדין הלולב כשר אף אם - א. העלים פרודים זה מעל זה. ב. נחלק מקצת העלה העליון (אבל לא כולו). ג. הוא עקום (אבל לא עקום כמגל).

ההדס: מצוה מן המובחר לקחת הדס - א. שיהיה 'משולש' (שכל שלשה עלים יוצאים בעיגול בשורה אחת) בכל אורכו. ב. שהעלים מכסים את כל הענף (שראש העלה מגיע לעוקץ העלה שמעליו). ג. שלא נקטם ראשו.

אך מן הדין ההדס כשר אף אם - א. הוא 'משולש' רק ברובו. ב. שהעלים אינם מכסים את כל הענף. ג. נקטם ראשו.

הערבה: מצוה מן המובחר לקחת ערבה - א. שעליה אינם כמושים או מחוררים. ב. שלא נשרו עליה כלל. ג. יש זהירים שיהיה 'לבלוב' בראשה.

אך מן הדין הערבה כשרה אף אם - א. עליה כמושים או מחוררים. ב. נשרו מקצת עליה. ג. אין לה 'לבלוב' (ובתנאי שלא נקטם ראש הענף).

האתרוג: מצוה מן המובחר לקחת אתרוג - א. גדול. ב. צהוב. ג. נקי.

ומהדין צריך להיזהר שלא לקחת אתרוג - א. מורכב (פסול לרוב הפוסקים). ב. שניטל עוקצו ונשאר במקומו גומא. ג. אתרוג שניקב או נשרט ועל ידי כך נחסר ממנו כל שהוא. ד. שיש בחוטמו (מהשיפוע כלפי מעלה) כתם כל שהוא שחור או לבן.

מספרים על הגה"צ רבי אליהו לופיאן זצוק"ל שהיה רואה שבנו עשה דבר לא טוב היה מכה אותו רק למחרת.

שאל הבן את אביו הצדיק: ”אתמול הטאתי והיום אני לוקה?”

והשיבו אביו שאם אתמול היה מכה אותו מייד לאחר המעשה שעשה היה זה פירוק הכעס והתסכול, אבל היום שהוא לא כועס כבר הוא מכה אותו משום מצוות חינוך, ומשום ”חושך שבטו שונא בנו”. וכן אמר שלמה המלך ”דברי חכמים בנחת נשמעים” (קהלת ט, יז)

”כי שים ה' אקרא” (לבג)

אין צדק לפני מקב"ה יגד מאן שיטלא מיניס...
עצמ